

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

Protokolant: Agata Bisek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2021 r. w Warszawie

sprawy J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o prawo do rekompensaty

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 17 października 2019 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu J. B. prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Sygn. akt VII U 4809/19

UZASADNIENIE

W dniu 14 listopada 2019 r. **J. B.** złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. odwołanie od decyzji z 17 października 2019 r., znak: (...) odmawiającej przyznania prawa do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

W uzasadnieniu odwołania, ubezpieczony wskazał, że organ rentowy odmówił mu prawa do rekompensaty ze względu na to, że nie został udowodniony 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wobec nieuwzględnienia okresu zatrudnienia w latach 1970-1990 na stanowisku spawacza. Podkreślił, że pracę w charakterze spawacza wykonywał po ukończeniu (...) Szkoły Zawodowej przez cały okres swojej aktywności zawodowej. Realizując powyższe obowiązki był narażony na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia, w tym oparów dwutlenku węgla. Odwołujący wskazał, że pracował przy budowie obiektów przemysłowych na terenie W.. Dodał, że wszystkie świadectwa pracy potwierdzające okresy jego zatrudnienia zostały złożone organowi rentowemu w toku postępowania o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Nadmienił, że nie jest w stanie też wskazać świadków, którzy potwierdziliby charakter wykonywanej przez niego pracy, ponieważ pracował ze starszymi pracownikami wiele lat temu i prawdopodobnie oni już nie żyją. Stwierdził również, że z tytułu pracy w warunkach szczególnych otrzymywał dodatek w postaci posiłków regeneracyjnych i mleka. W konkluzji odwołania, ubezpieczony stwierdził, że udowodnił 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych za pomocą załączonej dokumentacji, dlatego brak jest podstaw do odmowy przyznania na jego rzecz wnioskowanej rekompensaty. W związku z powyższym, zwrócił

się o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do dochodzonego świadczenia (odwołanie z dnia 14 listopada 2019 r. k. 4-5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z 17 grudnia 2019 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)** Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania J. B. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 21 ust. 1 i art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1621), rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeą prawa do emerytury pomostowej, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej w wymiarze co najmniej 15 lat. Z kolei w myśl § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Powyższe okresy pracy stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 rozporządzenia). W ocenie organu rentowego ubezpieczony J. B. nie przedłożył dokumentów potwierdzających wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Jak wynika natomiast z treści art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego ds. zabezpieczenia społecznego. Wobec tego odwołanie winno podlegać oddaleniu (odpowiedź na odwołanie z dnia 17 grudnia 2019 r. k. 6-7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. B., ur. (...) jest z zawodu spawaczem. W latach 1970-1990 był zatrudniony w następujących zakładach pracy:

- w okresie od dnia 4 listopada 1970 r. do dnia 3 lipca 1971 r. w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. na stanowisku spawacza;
- w okresie od dnia 30 sierpnia 1971 r. do dnia 31 maja 1975 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) na stanowisku spawacza;
- w okresie od dnia 1 września 1975 r. do dnia 16 lutego 1976 r. w Państwowym Ośrodku (...) w J. na stanowisku spawacza;
- w okresie od dnia 22 maja 1978 r. do dnia 10 sierpnia 1983 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku spawacza;
- w okresie od dnia 10 października 1983 r. do dnia 27 czerwca 1984 r. w Garnizonowej Administracji Mieszkaniowej na stanowisku spawacza;
- w okresie od dnia 25 czerwca 1985 r. do dnia 15 września 1986 r. w Kombinacie Budownictwa Miejskiego (...) w W. na stanowisku spawacza;
- w okresie od dnia 24 października 1988 r. do dnia 19 kwietnia 1989 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku montera-spawacza;
- w okresie od dnia 31 lipca 1989 r. do dnia 15 stycznia 1990 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku spawacza (kwestionariusz dotyczący okresów zatrudnienia k. 2, świadectwa pracy: z dnia 11 grudnia 1986 r. k. 3-4, z dnia 23 marca 1976 r. k. 5, z dnia 5 września 1991 r. k. 6, z dnia 11 grudnia 1986 r. k. 7, z dnia 30 września 1991 r. k. 8, z dnia 19 września 1986 r. k. 9, z dnia 13 maja 1989 r. k. 10 i z dnia 12 lutego 1990 r. k. 11, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 12 tom I a.r.).

W trakcie powyższych okresów zatrudnienia ubezpieczony pracował jako spawacz przy budowie obiektów przemysłowych na terenie W.. Odwołujący zajmował się wyłącznie spawaniem konstrukcji stalowych, co potwierdzają zapisy w wystawionych świadectwach pracy i to też była jego stała praca w pełnym wymiarze czasu pracy w trakcie jego zatrudnienia w latach 1970-1990. Realizując powyższe obowiązki, ubezpieczony był narażony na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia, takich jak dym i dwutlenek węgla wytwarzany w trakcie prac spawalniczych. Z tego tytułu otrzymywał dodatek do wynagrodzenia w postaci posiłków regeneracyjnych i mleka. Ubezpieczony pracował w różnych warunkach atmosferycznych, na zmianę mając kontakt z ciepłym i zimnym powietrzem. Był też wyposażony w specjalny strój ochronny w postaci kombinezonu i rękawic oraz maski zasłaniającej drogi oddechowej. Prace spawalnicze były przez niego wykonywane w bardzo wysokiej temperaturze, około 5000 stopni C.. Opisane obowiązki ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. przez 8 godzin dziennie, a niekiedy ponad obowiązującą normę czasu pracy, tj. przez 10 godzin dziennie. Z powodu przebywania w pracy w stałym zapyleniu, ubezpieczony nabawił się łuszczycy skóry i był hospitalizowany przez okres sześciu tygodni. Schorzenie to stanowiło podstawę do przyznania mu prawa do renty inwalidzkiej III grupy, a następnie do renty z tytułu całkowitej i częściowej niezdolności do pracy, do którego to świadczenia był stale uprawniony od dnia 19 października 1991 r. do dnia 10 marca 2018 r., tj. do momentu nabycia uprawnień do emerytury (zeznania odwołującego k. 84-85 a.s., decyzja o przyznaniu renty z dnia 22 października 1991 r. k. 25-27 i nast. k. 71-83, k. 165-166, k. 201-202, k. 271-273, k. 453-457, k. 465-466, decyzja o przyznaniu emerytury – nienumerowane karty akt organu rentowego tom I).

W dniu 2 marca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. wydał decyzję o przyznaniu J. B. emerytury od dnia 10 marca 2018 r. (decyzja z dnia 22 marca 2018 r., znak: (...) – nienumerowane karty akt organu rentowego). Następnie, w dniu 26 września 2019 r. J. B. złożył wniosek o ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego wraz z rekompensatą z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych (wniosek z dnia 26 września 2019 r. k. 17-18 tom II a.r.). Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., rozpoznając wskazany wniosek, wydał w dniu 17 października 2019 r. decyzję znak:(...), w której odmówił przyznania na rzecz J. B. prawa do rekompensaty wskazując, że ubezpieczony nie udokumentował 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał, że w dokumentach złożonych do ZUS brak jest świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach, potwierdzających co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (decyzja z dnia 17 października 2019 r. znak:(...)k. 18 tom II a.r.).

W dniu 14 listopada 2019 r. J. B. złożył odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 17 października 2019 r. w przedmiocie odmowy prawa do rekompensaty (odwołanie z dnia 14 listopada 2019 r. k. 4-5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonych w toku postępowania dowodów obejmujących wymienione dokumenty, w tym przede wszystkim świadectwa pracy z okresu zatrudnienia w latach 1970-1990, a także dowód z przesłuchania ubezpieczonego. Sąd Okręgowy dał również wiarę zeznaniom ubezpieczonego odnośnie przebiegu jego zatrudnienia w poszczególnych zakładach pracy na przestrzeni lat 1970-1990 oraz rodzaju i charakteru wykonywanej przez niego pracy na stanowisku spawacza. Zeznania ubezpieczonego znalazły potwierdzenie w zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji i tym samym stanowiły podstawę czynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z 17 października 2019 r., znak:(...), podlegało uwzględnieniu.

Regulacja dotycząca prawa do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, o którą ubiegał się J. B., została wprowadzona do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2021 r., poz. 1621). Art. 2 pkt 5 tej ustawy zawiera definicję rekompensaty rozumianej jako odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeą prawa do emerytury pomostowej. Z kolei warunki jej przyznawania oraz sposób jej obliczenia wskazują art. 21 – 23 zamieszczone w Rozdziale III (...). Art. 23 stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na

wniosek ubezpieczonego o emeryturę oraz, że przyznawana jest ona w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W art. 21 ust. 1 ustawy wskazano natomiast, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Z art. 21 ust. 2 ustawy wynika zaś, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, o której mowa w cytowanych przepisach, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Wskazywane art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej oraz 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Z kolei w art. 21 ust. 2 tej ustawy została zawarta przesłanka negatywna, którą stanowi nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Może ona budzić wątpliwości, gdyż literalna wykładnia tego wyrwanego z kontekstu normatywnego przepisu może prowadzić do wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Do prawidłowej interpretacji tego przepisu konieczne jest jednak zastosowanie wykładni systemowej, która prowadzi do przepisu art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych, zgodnie z którym rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego. Z kolei z art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej wynika, że kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r. W tych okolicznościach warunek sformułowany w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na prace w warunkach szczególnych, obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Nabycie prawa do takiego tylko świadczenia stanowi przesłankę negatywną przyznania prawa do rekompensaty. Natomiast nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 maja 2017r., III AUa 2047/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 grudnia 2015r., III AUa 1070/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2017r., III AUa 529/16).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy należy wskazać, że nie zachodzi negatywna przesłanka przyznania J. B. prawa do rekompensaty. Ubezpieczony nie miał przyznanego prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na pracę w warunkach szczególnych. Decyzją z dnia 2 marca 2018 r. przyznano mu prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym.

Wobec powyższego, celem ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do rekompensaty należało zbadać spełnienie przesłanek pozytywnych, o których była mowa. Analiza cytowanych przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, prowadzi do wniosku, że prawo do rekompensaty mają osoby urodzone po 1948 r., które przed 1 stycznia 2009 r. wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podobnie jak przy ustalaniu tego okresu na potrzeby przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, tak przy ustalaniu prawa do rekompensaty będą uwzględnione tylko okresy, w których praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zdaniem Sądu, J. B. spełnił przesłanki pozytywne konieczne do tego, aby uzyskać prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury pomostowej i legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych, przypadającym przed 1 stycznia 2009 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) – zwane dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego, do którego należy się odwołać na podstawie art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wskazuje w § 2 ust. 1, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W przypadku ubezpieczonego, któremu ZUS zakwestionował posiadanie, co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, należało uwzględnić okresy zatrudnienia: od 4 listopada 1970 r. do 3 lipca 1971 r. w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W., od 30 sierpnia 1971 r. do 31 maja 1975 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...), od 1 września 1975 r. do 16 lutego 1976 r. w Państwowym Ośrodku (...) w J., od 22 maja 1978 r. do 10 sierpnia 1983 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W., od 10 października 1983 r. do 27 czerwca 1984 r. w Garnizonowej Administracji Mieszkaniowej, od 25 czerwca 1985 r. do 15 września 1986 r. w Kombinacie Budownictwa Miejskiego (...) w W., od 24 października 1988 r. do 19 kwietnia 1989 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W. oraz od 31 lipca 1989 r. do 15 stycznia 1990 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W.. Według organu rentowego okresów tych nie można było zaliczyć z uwagi na to, że pracodawcy nie wystawili ubezpieczonemu świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Odnosząc się do wskazanej okoliczności należy podnieść, że w sprawie o prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach – analogicznie w sprawie o prawo do rekompensaty - należy ustalić faktyczny rodzaj i zakres powierzonych do wykonywania obowiązków pracowniczych i to one podlegają każdorazowo ocenie, a nie rodzaj stanowiska, jaki w dokumentach podał pracodawca bez powołania się na konkretne zarządzenie resortowe. Ponadto, choć wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00), to dokumenty te podlegają każdorazowo weryfikacji. Wynika to z tego, że są to dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. i nie stanowią dowodu tego co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których w myśl stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c. nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej ani inne organy państwowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013r., III AUa 783/13). To zatem oznacza, że nawet jeśli pracodawca ww. dokument pracownikowi wystawił, to i tak podlega on kontroli ZUS i Sądu i nie oznacza automatycznie, że praca w danym okresie była wykonywana w warunkach szczególnych. Z drugiej zaś strony, brak takiego dokumentu bądź jego wadliwość formalne nie przesądza o tym, że praca nie była wykonywana w warunkach szczególnych. Kwestia ta każdorazowo podlega badaniu przy uwzględnieniu tego, jakie czynności i rodzaj prac faktycznie wykonywał wnioskodawca i co ważne, w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym (także w sprawie o rekompensatę), dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. Wynika to z tego, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, a nie tylko i wyłącznie świadectwem pracy w warunkach szczególnych.

W niniejszej sprawie z przeprowadzonych przez Sąd dowodów jednoznacznie wynika, że J. B. w spornych okresach zatrudnienia pracował na stanowisku spawacza, co potwierdzają zapisy w wystawionych świadectwach pracy. Realizując powyższe obowiązki, ubezpieczony był narażony na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia, takich jak dym i dwutlenek węgla wytwarzany w trakcie prac spawalniczych. Z tego tytułu otrzymywał dodatek do wynagrodzenia w postaci posiłków regeneracyjnych i mleka. Ubezpieczony pracował w różnych warunkach atmosferycznych, na zmianę mając kontakt z ciepłym i zimnym powietrzem. Był też wyposażony w specjalny strój ochronny w postaci kombinezonu i rękawic oraz maski zasłaniającej drogi oddechowej. Prace spawalnicze były przez niego wykonywane w bardzo wysokiej temperaturze, ok. 5000 stopni C.. Opisane obowiązki ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. przez 8 godzin dziennie, a niekiedy ponad obowiązującą

normę czasu pracy, tj. przez 10 godzin dziennie. Z powodu przebywania w pracy w stałym zapyleniu, ubezpieczony nabawił się łuszczycy skóry i był hospitalizowany przez okres sześciu tygodni. Z tego tytułu zostało mu również przyznane świadczenie rentowe na okres od dnia 19 października 1991 r. do dnia 10 marca 2018 r., tj. do momentu nabycia uprawnień do emerytury. Praca, o której mowa, może natomiast zostać zakwalifikowana jako odpowiadająca pozycji 12 (Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, atomowodorowym i gazowym Działu XIV (Prace różne) Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Jak wskazano, taki rodzaj oraz charakter pracy ubezpieczonego znajduje potwierdzenie przede wszystkim w załączonych do akt sprawy świadectwach pracy, zeznaniach ubezpieczonego oraz dokumentacji z akt rentowych, z której wynika, iż w związku ze stałym narażeniem na czynniki szkodliwe dla zdrowia w trakcie wykonywania pracy spawacza, J. B. uzyskał prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z powyższych względów, Sąd uznał sporne okresy zatrudnienia ubezpieczonego jako okresy wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Zatrudnienie to trwało od dnia 4 listopada 1970 r. do dnia 15 stycznia 1990 r., a zatem okres tego zatrudnienia był na tyle długi, aby przyjąć, że J. B. legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych ponad 15 lat, a więc więcej niż minimalny próg, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

W tych okolicznościach należało stwierdzić, że ubezpieczony spełnia przesłanki do uzyskania dochodzonego od organu rentowego prawa do rekompensaty. W konsekwencji odwołanie podlegało uwzględnieniu poprzez zmianę zaskarżonej decyzji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.